

ארז, משפחה וחברים,

עם תום השבעה, התכנסנו כאן שוב להיפרד מגופך שנותר כאן, לתחקר את מה שעבר עלינו בשבוע האחרון ולחשוב מה לקחת ממך ואותך איתנו להמשך הדרך. רצייתי לציין שלוש נקודות שנגעו לי במיוחד.

א. לפני כשלושת אלפים שנה, בשיפוליה הדרומיים של נחלת יהודה, קבע דוד המלך את הפקודה המפורסמת:

כי כחלק הייחודי במלחמה וכחלק היישוב על הכלים יחדו יחלקו: ס ויהי מהיום שהוא נמעלה וישמה לחק ולמשפט לישאל עד היום הזה: (שמואל א ל, כד-כה). הרעיון שפקיד כלים ולוחם מרכיבים ביחד ואחראים ביחד לתוצאות של המאמץ הצבאי חי אצלך עד היום הזה כפשוטו.

בנאום שכתבת, סיפרת על התובנה של חשיבות תפקידך כבורג במכונה גדולה. בשבוע האחרון, פגשנו חלק מהמכונה הזו, והבנו שאפשר לדייק את המשל. פגשנו אנשים, פגשנו חיים, הבנו שזה לא רק מכונה, ולא היית בורג. היית ועודך חלק מגוף חי, צומח ולומד, כואב ודומע, משפחה, וטייסת, וקורס, ועם, שממשיכים מכאן עם כוחות ותובנות לשמור על רציפות תפקודית - כאשר לצערנו - אתה החלק החסר...

ב. יש הרבה דברים קשים בחיים. כל אחד מאיתנו מתמודד עם רשימת חוסרים ופערים, עם קשיים וכאבים ומגבלות. ארז, אנחנו לומדים ממך ומהוריך, מאיך שגדלת וממה שהיית, שהשאלה שצריכה להטריד אותך היא לא מה הסיבה או התירוץ שלא לעשות, אלא מה אפשר לעשות למרות הקושי, למרות המגבלות.

בכל שלב בחיים שלך, היית יכול להשתמש בתירוצים טובים ולנוח. החלטת להתנדב, נאבקת להתנדב, הפכת את הקושי מתירוץ לאתגר, ממשא מעיק לדחיקת משקולות שמחזקת אותך. לא הסתפקת בזה, הוספת גם חיוך שובה לב. שהפעם האחרונה שחשבתי "איזה מסכן ארז" הייתה כשהיית בערך בגיל שנה וקצת באחד האשפוזים. מאז, היית בעיקר חמוד, מוכשר וכלי רציני...

ג.

כשמחזירים את כל הכלים, כשיודעים כשכל חלק נמצא במקומו, שאצלך בחדר הכלים המגירה נסגרת, אפשר לשחרר משהו אחר שיתחיל את המשימה שלו. כשהוא חוזר מהמשימה, כשהניסוי מסתיים בהצלחה, גם המשימה שלו מסתיימת ומתחילה משימה של משתמשים האחרים.

ההכרה שלך בהיותך חוליה בשרשרת ארוכה, במסורת ישראל, הזהות היהודית הציונית דתית שספגת בבית ובישיבה, הלכו איתך בכל מקום במאור פנים, בשילוב של איכפתיות הלכתית עם אחריות חברתית ולאומית.

היו לנו שבעה ימי אבל, התכנסות, כאב, לימוד, חיבוק. יושבים שבעה. אתה יודע ארז, זה לא קל במשפחה שלנו לשבת, זה לא הרשיר הכי מפותח במשפחה. כשם שמסורת ההלכה קבעה את שבעת ימי האבל, כך גם מסורת ישראל והחיים מחייבים אותנו עכשיו לקום, ולפנות למשימות הבאות.

אנחנו מתפללים ומקווים בעזרת השם לקחת את הכח של מה שלמדנו ממך איתנו, להתמודד עם האתגרים והקשיים והמגבלות בנחישות, ולמרות הקושי והכאב - לשאול מה אפשר לעשות הלאה - עם חיוך רחב או צחוק מתגלגל.